

Λίγο πριν τις επτά το πρωί, το λιμάνι του Πειραιά είναι μια πολύ ζωντανή σκηνή τούτη την εποχή. Τα πλεούμενα γεμίζουν τα κήτη τους με οχήματα, τα καταστρώματα με ταξιδευτές και αναχωρούν φουριόζικα για το Αρχιπέλαγος. Πιασιάρικα ονόματα, χτυπητά χρώματα, σύγχρονες γραμμές αλλά αρκετά άσχημα τουλάχιστον σε σύγκριση με τα κλασσικά ποστάλια.

Τα πληρώματα ντυμένα στα θερινά «λευκά» προσπαθούν να είναι ευγενικά, οι λιμενικοί στα μπλέ επιχειρούν να παραμείνουν βλοσυροί και ένα βοριαδάκι άκρως καλοδεχούμενο, δροσίζει τις πρώτες ώρες της μέρας.

Τα εκδοτήρια ήδη ανοικτά -σιγά μην κλείσουμε κι' από το διαδίκτυο- το αγαπημένο μπουγατσάδικο αμετακίνητο τα τελευταία 39 χρόνια, διαγώνια απέναντι από τον Η.Σ.Α.Π. και μετά από όλη τη τελετουργία, το δίτροχο σταματά μαλακά πάνω στο ντόκο δίπλα στην κίτρινη μπίντα.

Όχι δεν είχα πρόθεση να ταξιδέψω. Συνόδεψα το πολύ αγαπημένο μου πρόσωπο ως τον καταπέλτη, το φίλησα το αποχαιρέτησα, του ευχήθηκα ένα ευχάριστο Ταξίδι και αφού το είδα να ακουμπά τους αγκώνες του στην κουπαστή της πρύμνης, κίνησα να φύγω.

Καθώς έκαμα να ανέβω στο δίτροχο, κοντά στον μπροστινό τροχό, το πρόσεξα που ακόμα κάπνιζε από την μια πλευρά και από την αντίθετη ήταν νοτισμένο. Ξεχώριζε πάνω στην μαύρο οδόστρωμα από το χρυσό σιρίτι που περιμετρικά το στόλιζε. Μεγάλης διαμέτρου, προφανώς και αντίστοιχου μήκους όταν θα ήταν ακέραιο, τώρα πια δεν ήταν παρά ένα ακόμα σκουπίδι. Πριν μεταβληθεί όμως σε σκουπίδι, ήταν ένα περήφανο πούρο, που κάηκε ανάμεσα στα δάκτυλα εκείνου που κατέβαλε το ποσόν των 15 Ευρώ για να το αποκτήσει με *«σχεδόν τέλεια καύση, με πλούσια γεύση και υπέροχο άρωμα»* όπως λέει και το πληροφοριακό υλικό που είναι ανηρτημένο –που αλλού- στο διαδίκτυο, για την συγκεκριμένη μάρκα.

[illegible]